

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 324

Ngày nay chúng ta phải suy nghĩ, những điều thầy dạy, chúng ta làm được mấy phần? Một phần cũng không làm được. Hiện nay chúng ta hiểu được, không phải là một mình Thích-ca Mâu-ni Phật dạy chúng ta Kinh Vô Lượng Thọ, cũng không phải là một mình A-di-đà Phật dạy chúng ta, chúng ta đọc đến chương này thì mới hiểu được, bộ Kinh này là mười phương tất cả chư Phật đang dạy chúng ta, một vị Phật cũng không bỏ sót. Chúng ta không thể tiếp nhận, hay nói cách khác, chúng ta đối với bất kỳ vị Phật nào cũng không tôn trọng. Các bạn nghĩ xem có phải cái ý này không? Ngày nay, nếu như chúng ta tôn sư trọng đạo, phải bắt đầu từ đâu? Khéo giữ khẩu nghiệp. Bạn nên bắt đầu từ chỗ này. Từ nay về sau, chúng ta nói chuyện vẫn còn không thành thật, vẫn vô tình hay cố ý dối gạt người, vẫn là đặt chuyện sanh sự, khiêu khích thị phi, nhà họ Trương thế này, nhà họ Lý thế kia. Như vậy là đối với mười phương tất cả chư Phật Như Lai, bao gồm A Di Đà Phật, bao gồm Thế Tôn, đều không có trong mắt của bạn. Như vậy làm sao mà thành tựu? Làm sao bạn có thể vãng sanh? Khinh mạn Thế Tôn, bạn có thể đến được thế giới Cực Lạc không? A Di Đà Phật đại từ đại bi hoan nghênh bạn đến, nhưng những người ở nơi đó không hoan nghênh bạn. Người ở thế giới Cực Lạc thì nhiều, mỗi người đối với mười phương tất cả chư Phật đều có tâm cung kính, bạn không có tâm cung kính thì mọi người sẽ loại trừ bạn, bạn không đến đó được, Phật có từ bi hơn cũng không có cách nào. Đạo lý này dễ dàng nhìn thấy, bạn không thể không biết.

Cho nên cổ đại đức dạy chúng ta, những người nào có thể vãng sanh? **Tâm như tâm của Phật, nguyện như nguyện của Phật, nói như lời Phật nói, làm như Phật làm.** Chúng ta học Phật, Phật ở đâu? Phật chính là ở trong bộ Kinh này. Chúng ta đọc cho kỹ, nghiên cứu cho kỹ, cùng nhau nghiên cứu thảo luận cho kỹ càng, làm sao để áp dụng cho được. Mỗi câu mỗi chữ của Kinh vẫn chúng ta phải làm cho được, tôi cũng thường nói, bạn làm tròn hai phần thì nắm chắc phần vãng sanh, làm không tròn hai phần thì không thể vãng sanh. Quan trọng nhất là khẩu nghiệp, nếu khẩu nghiệp vẫn chưa sửa được, ở chỗ này tôi nói chắc chắn rằng, cuộc đời này bạn không thể vãng sanh, lời của tôi nói là chắc chắn. Niệm Phật chính là giúp chúng ta đoạn mười nghiệp ác, bởi vì từ vô lượng kiếp

đến nay, tập khí của ác nghiệp này luôn luôn khởi hiện hành. Nếu như tập khí ác này không khởi hiện hành, vậy bạn là người tái lai, không phải là phàm phu. Bạn là phàm phu thì đâu có cái đạo lý không tạo nghiệp.

Trong Kinh Địa Tạng nói khởi tâm động niệm đều là nghiệp, đều là tội. Thật vậy, chắc chắn là như vậy. Bạn dùng cách gì để đối trị? Phật hiệu. Ý niệm vừa khởi thì dùng câu A Di Đà Phật đè nó xuống. Cách này hay vô cùng, trong tám mươi bốn ngàn pháp môn thì phương pháp này là dễ nhất, chắc chắn nhất, đáng tin nhất, cũng là nhanh nhất. Đây chính là niệm Phật, đây gọi là biết niệm Phật. Mỗi tiếng niệm Phật sẽ làm cho phiền não, tập khí, vọng tưởng tạp niệm của bản thân chúng ta bị đè xuống, khiến cho tâm của chúng ta trở lại thanh tịnh, hồi phục thành câu A Di Đà Phật. Từ sáng đến tối khởi tâm động niệm chỉ là A Di Đà Phật, ngoài A Di Đà Phật ra, không có một tạp niệm nào. Người này nhất định vãng sanh. Cho nên hy vọng chư vị đồng tu chúng ta từ nay trở đi, không bàn chuyện nhà người khác, nhà họ Trương thế này, nhà họ Lý thế kia, không nói như vậy nữa. Có người đến nói với tôi thì sao? A Di Đà Phật. Nếu họ đến nói người đó tại sao không đứng, thì ta liền nói A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, vậy là tốt. Ta không nghe họ nói, ta chỉ niệm A Di Đà Phật, cũng khuyên họ nhanh chóng mà niệm A Di Đà Phật, đừng có tạo nghiệp nữa. Bản thân mình phải làm một tấm gương tốt. Đây mới gọi là người niệm Phật, là người biết niệm Phật, như vậy mới thật sự là đệ tử của mười phương chư Phật Như Lai. Chúng ta không phụ lòng của mười phương tất cả chư Phật Như Lai, tự nhiên sẽ cảm ứng được mười phương tất cả chư Phật hộ niệm. Đặc biệt là ở thế giới này, chư Phật nhìn thấy có một người như thế này là của quý. Tại sao vậy? Người khác không làm được, người này có thể làm được, chắc chắn các Ngài sẽ giúp đỡ bạn trong đời này nhanh chóng thành tựu. Chúng ta có cảm thì Phật sẽ có ứng, cảm ứng đạo giao không bao giờ lỡ cơ hội. Chúng ta là đệ tử Phật phải học tập như vậy.

Người khác không học thì không liên can gì với ta, không nên quan sát người khác, càng không thể phê bình người khác. Phê bình người khác là chính bản thân mình đã tạo nghiệp nặng, làm trở ngại tâm thanh tịnh của chính mình. Bởi vì bạn có phân biệt, có chấp trước, có vọng tưởng, đối với bản thân sẽ sinh ra chướng ngại nghiêm trọng. Nếu bạn muốn độ họ, thì sau khi đến thế giới Tây Phương Cực Lạc thành Phật sẽ trở lại độ họ. Hiện nay tạm thời để họ sang một bên, tránh phải việc độ họ không xong mà ngay cả bản thân ta cũng không vãng sanh được, vậy là bị lỗ nặng rồi. Bản thân mình phải nắm chắc phần vãng sanh, chúng ta mới có thể dành chút ít thời gian giúp đỡ người khác. Bản thân vẫn chưa nắm chắc

phần vãng sanh thì không thể giúp đỡ người khác. Giúp đỡ người khác thì tâm có dư nhưng lực thì không đủ. Không phải là không giúp đỡ, không phải là không từ bi, bản thân ta hiện tại chưa đủ năng lực, trước tiên phải thành tựu chính mình. Giống như nhìn thấy người khác té xuống nước sắp chết đuối, bản thân ta không biết bơi mà phát tâm từ bi nhảy xuống cứu thì uổng đi một mạng. Trong những tình huống như vậy thì ta phải nhanh chóng đi học bơi. Khi ta đã là một tay bơi lội giỏi mới có thể nhảy xuống nước cứu người. Đây mới là từ bi thật sự. Cho nên không nên tạo khẩu nghiệp nữa. Chúng ta thấy, nghe người khác tạo khẩu nghiệp mà sanh tâm thương xót. Họ không biết là họ vẫn còn ngu si, chúng ta hồi đáp họ chính là câu A Di Đà Phật. Tuyệt đối bạn không nên phê bình họ, bạn sẽ sai, bạn lại tạo khẩu nghiệp. Tôi nói những lời này tôi lại tạo khẩu nghiệp rồi, các bạn hãy nghĩ cái đạo lý này cho thông.

Vậy làm sao tôi mới không tạo khẩu nghiệp? A Di Đà Phật, A Di Đà Phật, như vậy thì không tạo khẩu nghiệp. Để cho họ nghe thật nhiều câu A Di Đà Phật thì dần dần họ sẽ giác ngộ. Một lần hai lần, thời gian ngắn họ nghe chưa hiểu, thời gian lâu dài thì họ sẽ hiểu, họ mới hiểu được bạn thật sự có ý tốt giúp đỡ họ, thức tỉnh họ. Nhất định không nói lỗi lầm của họ, chỉ có một câu A Di Đà Phật đối đãi với họ, điều này thì được, hơn nữa, A Di Đà Phật sẽ gia trì cho họ. Trong Viên Trung Sao có nói: *“Chỉ có Thế Tôn nhiều đời nhiều kiếp nói lời thành thật”*, cho nên cảm được tướng lưỡi rộng dài, không giống với người thông thường. Thế nhưng tướng lưỡi rộng dài, có thường tướng, có hiện tướng. “Thường tướng” là tướng lúc bình thường, cái lưỡi này là ở trong miệng. “Hiện tướng” là họ thè cái lưỡi ra có thể che cả khuôn mặt. Cái lưỡi này rất là mỏng, có thể che hết cả khuôn mặt, trên đỉnh có thể đựng đến tóc. Tướng này có tác dụng chính là chứng minh cho mọi người lời của Phật nói là sự thật. Phật thị hiện cái tướng này, mọi người nhìn thấy thì không hoài nghi những lời chân thật của Phật. Năm xưa khi Phật còn tại thế, rất nhiều ngoại đạo nhìn thấy cái tướng này thì rất khâm phục, liền quy y Phật-đà, liền đi theo Phật học tập. Điểm này chúng ta phải biết.

Tuy là đệ tử của Phật, nhưng Phật không bảo họ thay đổi đạo của họ. Trong Kinh Kinh Địa Tạng có cô gái Bà-la-môn, cô ấy quy y Phật giáo, tiếp nhận sự giáo huấn của Phật nhưng cô vẫn theo đạo Bà-la-môn như cũ. Bà-la-môn là một tôn giáo, ngày nay chúng ta nói là đa nguyên văn hóa. Cho nên Phật là sự giáo học, cho dù bạn tín ngưỡng tôn giáo nào, bạn đều có thể học được, hoàn toàn không phải bắt bạn thay đổi tôn giáo, chỉ cần bạn đến học là được rồi. Học cái gì? Học trí huệ, học đoạn phiền não, phá nhị chương, khai trí huệ, thành Phật đạo.

Thành Phật đạo chính là chứng giác ngộ cứu cánh viên mãn. Phật giáo hiện nay biến thành tôn giáo, năm xưa thì không phải là tôn giáo. Năm xưa, Thích-ca-mâu-ni Phật đi khắp nơi dạy học, Ngài hoàn toàn không phản đối tôn giáo, hoàn toàn không bài trừ tôn giáo, cũng hoàn toàn không miễn cưỡng ép bạn phải bỏ tôn giáo của bạn mà đến chỗ của Ngài để học. Không có cái đạo lý này. Chúng ta ngày nay kỳ thị tôn giáo của người khác như vậy là sai rồi. Hiện nay chúng ta biết được, hết thấy tôn giáo, thần linh mà họ tín ngưỡng, tất cả đại đức tổ sư sáng lập tôn giáo, các Ngài từ đâu đến? Các bạn có biết được hay không? Vẫn không phải là duy tâm sở hiện, duy thức sở biến hay sao? Bạn hiểu được đạo lý này, là bình đẳng, không phải là người khác, dùng danh từ Phật pháp để nói là pháp tánh. Pháp tánh là giống nhau, một cái là pháp tánh, một cái là tánh thức. Pháp sư Trung Thôn Khang Long của Nhật Bản, lần đầu tiên tôi gặp ông là ba năm trước, ông đã chín mươi bảy tuổi, năm nay là chín mươi chín tuổi, ông nói với tôi, tất cả những người sáng lập ra tôn giáo trên toàn thế giới đều là hóa thân của Bồ-tát Quan Thế Âm. Lời nói này rất có đạo lý. Trong phẩm Phổ Môn có nói, Bồ-tát Quan Thế Âm muốn lấy thân gì để độ thì Ngài liền hiện ra thân đó, muốn lấy thân Thiên Chúa để độ thì Ngài liền hiện thân Giê-su, muốn lấy thân Allah để độ thì Ngài liền hiện thân của Allah, giáo sư truyền giáo của đạo Hồi gọi là Allah. Bạn thích đạo gì, thích học với người nào thì Ngài liền hiện cái tướng đó cho bạn thấy, chỉ là một người. Lão Hòa thượng Trung Thôn nói có đạo lý vô cùng. Tôi đi thăm ông, ông rất là vui, chúng tôi cùng nhau nói chuyện. Những vị đệ tử của ông cũng có vị có tuổi tác tương đương với tôi, sau này có nói với tôi, cả cuộc đời của lão Hòa thượng chưa hề nói những lời như vậy. Điều này làm chúng ta không thể xem thường Phật giáo Nhật Bản. Không thể nói Phật giáo của Nhật Bản không có người tài, thật sự là có, nhân tài tiềm ẩn, người thông thường không biết được. Ông bình thường không nói, có nói thì không ai hiểu, nói ra thì sợ rằng mọi người phản đối. Lúc tôi qua đó, ông nói với tôi, tôi đã chấp nhận, tôi nghe rồi rất là vui, xác thực là có điều này.

Từ trong cảnh giới của Hoa Nghiêm có nói, tất cả chúng sanh trong khắp pháp giới hư không giới đều cùng một pháp tánh, cùng một pháp thân. Trong Kinh giáo Đại Thừa, chư vị đồng tu đều biết, Phật nói mười phương ba đời chư Phật cùng chung một pháp thân, nói rằng ba đời chư Phật, tất cả chúng sanh đều là Phật vị lai, mỗi người chúng ta đều có ở trong đó. Là Phật vị lai, thì bạn nhất định sẽ thành Phật, thời gian của mỗi người lâu hay mau không nhất định, chỉ cần bạn đến được thế giới Cực Lạc thì nhất định bạn sẽ thành Phật. Tại sao vậy? Một

lời qua tai, Bồ-đề muôn thuở. Bạn nghe bộ Kinh này rồi, nghe một phút hay hai phút, nghe một câu hay hai câu thì trong A-lại-da thức đã trồng được hạt giống kim cang rồi. Chúng ta có thể xem thường những người này không? Không thể xem thường. Bạn có thể đắc tội không? Nếu như đắc tội thì bạn đắc tội với Phật, nếu như bạn xem thường thì bạn đã xem thường Phật rồi, không thể được, nhất định phải hiểu mà tôn trọng, phải hoan hỷ tán thán.

Trong Kinh chúng ta thấy có thí dụ, có người gặp được Thích-ca Mâu-ni Phật, xin Phật cạo tóc cho ông ấy, ông ấy muốn xuất gia, Thế Tôn vừa thấy liền kêu những vị đại đệ tử ở bên cạnh, đều là đại A-la-hán, đến xem người này có thể xuất gia được không? Thần thông của A-la-hán có thể quan sát năm trăm kiếp. Mọi người thấy trong năm trăm kiếp ông ấy không có một chút thiện căn nào, ông ấy làm sao có thể xuất gia đây? Xuất gia thì phải có duyên với Phật, không có duyên với Phật thì không thể xuất gia. Phật nói với mọi người, ông ấy có thiện căn, các ông nhìn không thấy. Vô lượng kiếp về trước, ông ấy là người tiêu phu làm nghề đốn củi, ở trên núi đốn củi thì gặp phải một con hổ, con hổ muốn ăn thịt ông. Ông ấy liền trèo lên trên cây, kêu lên một tiếng “Nam-mô Phật”, là cái nhân duyên này. Trong đời này khi gặp ta, ông ấy muốn ở đây xuất gia. Vô lượng kiếp trước thì A-la-hán không nhìn thấy được. Điều này nói lên chủng tử Phật pháp là kim cang bất hoại. Trong vô lượng kiếp vẫn không kết được duyên với Phật thì cái chủng tử này gặp được Thích-ca Mâu-ni Phật vẫn là sự thành tựu. Trong hội của Phật, ông chứng được quả A-la-hán. Chúng ta tin tưởng lời của Phật nói là không có vọng ngữ, nhất định là lời chân thật. Phật thị hiện thần thông, hiện tướng lưỡi rộng dài, trùm khắp tam thiên đại thiên thế giới nói lời chân thật, đây là trong Kinh Di-đà nói. Đó không phải là lưỡi rộng dài che phủ khuôn mặt, tam thiên đại thiên thế giới không phải là cục bộ. “Biển phú” là cả thủy tam thiên đại thiên thế giới đều được che phủ hết. Kinh Di-đà nói chi tiết hơn Kinh này, trong Kinh này chỉ nói: “Các xuất quang trường thiết tướng”. Trong Kinh Di-đà nói là: ***“Xuất quang trường thiết tướng biến phú tam thiên đại thiên thế giới thuyết thành thật ngôn: “Nhữ đẳng chúng sanh đương tín thị xưng tán bất khả tư nghị công đức nhất thiết chư Phật sở hộ niệm kinh”***. Bạn nên biết Kinh này là đại bản của Kinh A-di-đà, bộ Kinh này là tất cả chư Phật đều hộ niệm, bạn liền biết được sự quan trọng của bộ Kinh này.

Cho nên nếu như bạn gặp phải ma nạn, tội gặp rất nhiều, ma nạn đều là có nguyên nhân, đều là oan gia trái chủ của đời này và đời trước tìm đến, họ đến tìm để giày vò bạn đều là có mục đích. Họ biết được bạn học Phật, học Phật thì bạn

có thể giúp họ, bạn có thể cứu họ. Khi bạn không có năng lực cứu họ thì họ tạm thời không để ý đến bạn. Tại sao vậy? Bạn không giúp đỡ được họ, hại bạn cũng không có ích gì. Khi họ đến hại bạn là vì họ biết bạn sẽ nghĩ cách để cứu, họ sẽ đến. Cách để giải quyết một số ma chướng thì niệm Phật là phương pháp thù thắng nhất. Bạn nói với oan gia trái chủ, khuyên họ cùng niệm Phật với bạn, cùng với bạn lạy Phật, cùng với bạn tụng Kinh, tương lai chúng ta cùng sanh về nước Cực Lạc. Xin đừng sợ, trong nhà bạn thờ tượng Phật A-di-đà, cúng dường Kinh Vô Lượng Thọ hoặc là Kinh Phật Thuyết A-di-đà, bạn nên biết tất cả chư Phật đều hộ niệm những bộ Kinh này. Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ là Thượng sư Kim Cang Mật Tông, trong Mật Tông có phép quán đánh, rất nhiều người muốn được Thượng sư quán đánh cho họ.

Thượng sư quán đánh có linh hay không? Điều này rất khó nói. Trên thực tế, hai từ quán đánh này cách nói như thế nào cũng khó hiểu, cũng bị hiểu lầm, cho rằng vẩy một chút nước là quán đánh, tội của bạn liền tiêu mất, liền có phước. Vậy các bạn mỗi buổi chiều khi đi tắm, xối nước, đây là đại quán đánh? Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ giải thích cho chúng ta, “đánh” là đại pháp chí cao vô thượng, ý nghĩa của đánh là như vậy. Đại pháp chí cao vô thượng là gì? Là Kinh Vô Lượng Thọ, là Kinh Di-đà, là một câu sáu chữ hồng danh. Ý nghĩa của “quán” là gì? Là truyền thọ cho bạn, đem đại pháp này truyền trao cho bạn thì gọi là quán đánh. Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ nói rất hay, niệm một biến Kinh Vô Lượng Thọ từ đầu đến cuối, thành tâm thành ý mà niệm, trong lúc niệm không nên có vọng tưởng, không nên có phân biệt, không nên có chấp trước, cung cung kính kính mà niệm một lần, thì mười phương tất cả chư Phật quán đánh cho bạn một lần. Bạn nói thử điều này thù thắng biết bao nhiêu! Mỗi ngày bạn niệm hai lần thì được quán đánh hai lần, niệm ba lần thì được quán đánh ba lần, đây là thật không phải là giả. Cho nên không cần đi tìm vị Thượng sư vẩy vài giọt nước lên đầu của bạn, hoặc sờ sờ cái đầu, việc này không có hiệu quả. Có người đến tìm tôi, tôi liền nói với họ, trên đầu của mỗi người đều rất bẩn, sau khi sờ rồi thì nhiễm bệnh, sẽ lây sang người khác. Đạo lý này phải nghĩ cho thông. Cho nên thật sự phải rõ lý, tu hành như lý như pháp, chúng ta mới có thể đạt được lợi ích thật sự, đừng để bị hình thức đánh lừa. Hình thức được thực hiện vào lúc nào? Khi biểu diễn trên sân khấu, khi trình diễn ca hát, biểu diễn cho ai? Cho những người không hiểu Phật pháp, lần đầu đến đây để cho họ xem, đó là điều cần thiết, tiếp dẫn chúng sanh. Phật dạy có rất nhiều nghi quy, nghi thức, đó cũng giống như biểu diễn trên sân khấu vậy, tiếp dẫn chúng sanh, không phải cho những người tu hành chân chánh.

Những người tu hành chân chánh thì coi trọng thực chất không coi trọng hình thức, phải hiểu được điều này. Cho nên nghi thức không thể bỏ đi, nó là một phương pháp tiếp dẫn chúng sanh, điều này chúng ta nhất định phải hiểu.

Ngay cả Tổng thống Singapore Nathan của chúng ta cũng biết [việc này]. Có một lần chúng tôi ăn cơm với nhau, lúc đó ông vẫn chưa làm Tổng thống. Ông nói với tôi, trong tất cả các tôn giáo, ông tôn kính nhất là Phật giáo. Ông là tín đồ Ấn Độ giáo, ông nói Phật giáo trọng thực chất không trọng hình thức. Lời này là do người trong nghề nói, người không phải trong nghề thì không hiểu. Lần đầu tiên tôi nghe lời nói này, “Phật giáo trọng thực chất không trọng hình thức”, là do Đại sư Chương Gia nói. Sau này không còn nghe được lời nói này nữa, không ngờ gặp được Tổng thống Nathan nói câu này. Cho nên hình thức, giống như làm pháp hội, là để tiếp dẫn những người sơ cơ, người sơ cơ ưa thích sự náo nhiệt, họ đến để xem, là trồng thiện căn cho họ, ý nghĩa là như vậy. Trên thực tế, lợi ích không phải là tu trên những hình thức này, mà là trong nội tâm, tâm địa pháp môn. Cho nên Phật pháp chỉ nói nội học, là thay đổi từ trong nội tâm, dùng lời hiện nay mà nói là bắt đầu từ nơi tư tưởng kiến giải. Đem cách nhìn sai lầm, cách nghĩ sai lầm mà sửa chữa lại. Đây gọi là nội học.

Trong Kinh văn nói “phóng vô lượng quang”. Ý nghĩa của “quang” là gì? Quang chính là tướng lưỡi rộng dài, bởi vì lưỡi là phương tiện quan trọng nhất dùng để nói, nếu không có lưỡi thì bạn không thể nói chuyện được. Chúng ta biết được, năm xưa Thế Tôn còn tại thế, giảng Kinh thuyết pháp bốn mươi chín năm, hơn ba trăm hội, tướng lưỡi phóng quang, đây chính là phóng vô lượng quang. Có lẽ có người sẽ nói, Thế Tôn thuyết pháp không quá bốn mươi chín năm, vậy là vẫn có thời lượng, không thể nói là vô lượng. Đó là bạn chỉ thấy được trên hình thức. Đây là có thời lượng, nếu như bạn nhìn thấy được trên thực chất thì bạn liền biết được đó là vô lượng. Trên thực tế là sáu trần đều thuyết pháp, Thích-ca Mâu-ni Phật nói với chúng ta, khái thị cho chúng ta, nếu như chúng ta biết rồi, thật sự biết rồi thì chúng ta nhập vào Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm. Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm ở nơi nào? Là cảnh giới sáu căn của chúng ta đã tiếp xúc thì chẳng có cái nào là không phải. Thế giới Tây Phương Cực Lạc sáu trần thuyết pháp, thế giới này của chúng ta cùng với thế giới Tây Phương không khác nhau, cũng là sáu trần thuyết pháp, căn và trần đều phóng quang. Căn là sáu căn của bản thân chúng ta, mắt tai mũi lưỡi thân ý, cảnh giới ở bên ngoài sắc thanh hương vị xúc pháp, cái nào mà không phóng quang, điều đáng tiếc là nó phóng quang mà bạn không biết. Nếu như bạn biết được, thì bạn chính là Pháp Thân Bồ-

tát, là bạn đã thật sự giác ngộ rồi. Sáu căn ở trong cảnh giới sáu trần, tiếp xúc với sự hun đúc này chẳng gián đoạn một sát-na nào, đây mới thật sự là biết được phóng vô lượng quang, thuyết thành thật ngôn, xưng tán Vô Lượng Thọ Phật bất khả tư nghị công đức. Trong chú giải của lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ có trích dẫn rất nhiều lời văn trong Viên Trung Sao. Viên Trung Sao là chú giải của Đại Sư U Khê, trong đó có câu nói: *“Kinh Pháp Hoa nói cao mà không nói rộng, cho nên nói “Thượng Chí Phạm thế”, chính là Đại Phạm Thiên Vương. Điều này thì nói cao. Bộ Kinh này, là nói Kinh tiểu bốn A-di-đà, Kinh tiểu bốn A-di-đà không nói cao mà nói rộng, cho nên mới nói “Biển phú tam thiên đại thiên thế giới”*”. Chúng ta tổng hợp bộ hai Kinh này lại mà xem thì mới có thể hiểu được cái ý này, mới có thể xem được viên mãn, xem được toàn diện, biểu pháp điều gì cũng là biểu thị sự chân thật không phải giả. Điều này chúng ta nhất định phải tin tưởng. Tác dụng của nó chính là giúp cho chúng ta xây dựng được lòng tin vững chắc đối với pháp môn này, đối với bộ Kinh này, vĩnh viễn không hoài nghi. Vậy là thiện căn của bạn đã đủ rồi. Điều kiện để vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc thì niệm Phật là nguyên tắc chỉ đạo cao nhất. Trong Đại Thế Chí Bồ-tát Niệm Phật Viên Thông Chương đã dạy chúng ta: *“Đồ nhiếp lục căn, tịnh niệm tương tục”*. Bồ-tát Đại Thế Chí đáng để cho chúng ta tôn kính vô cùng. Trong Phật môn thờ cúng tượng Phật cũng là biểu pháp. Những người học Phật chúng ta đối với tượng Phật thì có hai dạng trạng thái. Thứ nhất là tôn kính tượng giống như tổ tiên, một lòng thờ kính. Phật là thầy của chúng ta, Bồ-tát là đại đệ tử của Phật, trợ giúp Phật dạy bảo chúng ta, đối với chúng ta có ân đức, chúng ta phải thường xuyên nhớ đến các Ngài, thờ cúng là nhớ đến các Ngài. Ý nghĩa này, không phải là xem các Ngài như các vị thần linh. Ý nghĩa thứ hai càng quan trọng hơn, có nghĩa là biểu pháp, Phật biểu pháp thân, biểu pháp tánh, biểu nghĩa không, pháp tánh bất khả đắc, nhưng bạn không thể nói là nó không có. Nó có thể hiện tất cả pháp, tất cả pháp là sở hiện (đối tượng hiện ra) của nó, năng sở là một chứ không phải hai. Cho nên pháp thân chính là pháp tánh, pháp tánh chính là pháp thân, điều này nhất định phải hiểu. Tánh tướng là một chứ không phải hai, lý sự là một chứ không phải hai, nhân quả là một chứ không phải hai. Điều này là nói trong Phật pháp. Cách nói ở trong triết học là nhị phân, đem nó phân thành hai phần, tánh không phải là tướng, tướng không phải là tánh, năng không thể là sở, sở không thể là năng, đem tách nó ra. Trong Phật pháp nói tánh tướng, nói sự lý, nói nhân quả, nhưng nó là nhất nguyên, nó không phải là đối lập, ở trong Phật pháp vĩnh viễn không có sự đối lập. Bạn phải thật sự thể hội từ ở chỗ này. Phật pháp là thật tướng của vũ trụ, trong Kinh nói là thật tướng của các pháp, ở trong chân

tướng của vũ trụ nhân sinh không có sự đối lập. Cho nên vũ trụ không có sự đối lập, thân thể của chúng ta cũng không có sự đối lập. Bạn hãy thử nghĩ kỹ xem, mắt và lỗ tai của bạn có đối lập không? Là cùng hỗ trợ với nhau, nó không có đối lập, đối lập thì sẽ có xung đột, sẽ không hợp tác với nhau nữa. Ở bên trong, tim gan phèo phổi là cùng hợp tác lẫn nhau, chúng không đối lập mà hòa thuận với nhau, thật sự là bình đẳng hòa hợp, tất cả đều là đứng nhất không có cái nào là đứng thứ hai. Chúng ta quan sát ở chỗ này thì sẽ thấy được vũ trụ cũng là như vậy. Bản thân chúng ta nếu như đối với người khác có ý kiến, có xích mích, có sự đối lập, đối với bản thân mình mà nói, là phá hoại sự hòa hợp của thân tâm, đối với bên ngoài là phá hoại sự hòa hợp của vũ trụ. Cái tội này của bạn rất nặng, đối với thân thể bạn có hại vô cùng. Tại sao bạn không có được một thân thể khỏe mạnh? Nguyên nhân là do đâu? Là ở nơi nào cũng đối lập với mọi người, tự mình phá hoại sự tráng kiện của chính mình. Mọi người đều có pháp thân thanh tịnh, đều có cái thân kim cương bất hoại, rất tiếc là chính bản thân bạn lại không biết, ngày ngày làm hại chính mình, phá hoại chính mình, vậy thì còn cách nào nữa chứ! Cho nên bạn đối lập người khác chính là bạn phá hoại bản thân mình, đây thật sự là đại đột, vô tri. Trong Kinh, Phật thường gọi là “kẻ đáng thương xót”, ý nghĩa trong câu nói này rất sâu sắc, chúng ta thật sự thể hội chưa hết. Dù sao cũng phải giác ngộ, chân thật học Phật chính là chân thật giác ngộ. Chân thật hiểu được nhân quả thì từ hôm nay trở đi không làm hại bản thân mình nữa. Không làm hại bản thân mình nữa chính là ta không còn đối lập với tất cả mọi người, tất cả sự, tất cả vật. Chúng ta nhất định phải tôn trọng, giúp đỡ lẫn nhau, phải sống hòa hợp với nhau, phải đối xử bình đẳng với nhau. Cứ như vậy thì dần dần sẽ hồi phục được sự khỏe mạnh cho chính bản thân mình, sẽ hồi phục được cái thân kim cương bất hoại. Bên ngoài chẳng ai có thể phá hoại được, chỉ có tự bản thân ta phá hoại chính ta. Bạn nói thử người bên ngoài đến hủy báng ta, đến để làm nhục ta, đến để hãm hại ta, chỉ cần chúng ta không tiếp nhận thì việc gì cũng chẳng có được. Nếu như bạn tiếp nhận vậy thì bạn không thể trách họ. Cho nên họ không có lỗi, nếu bạn nói họ có lỗi, vậy là bạn sai rồi. Họ không sai, chúng ta tiếp nhận những chuyện đó thì chúng ta ta sai rồi. Họ mắng ta thì ta lại tiếp nhận như thế nào? Chúng ta giận dữ lên, chúng ta nghe rồi rất tức giận, vậy thì chúng ta tiếp nhận rồi. Nếu như ta không tiếp nhận, họ mắng tôi, mắng Tịnh Không, người kia cũng tên là Tịnh Không, vậy thì họ đang mắng người kia, không phải mắng tôi. Tôi không tiếp nhận, thì tôi chẳng có việc gì cả. Người tên Tịnh Không rất nhiều, người xưa cũng có rất nhiều. Bạn xem ở trong từ điển Phật học cũng có rất nhiều Tịnh Không, làm sao biết được người họ mắng là ai? Tại sao ta phải tiếp nhận sự

hủy báng của họ chứ? Cho nên tôi nói họ không có sai, tôi tiếp nhận thì tôi đã sai rồi. Bạn nên hiểu được đạo lý này. Người khác vĩnh viễn không sai, sai là ở bản thân chúng ta. Bản thân chúng ta giác ngộ rồi thì không sai, bản thân chúng ta có giác chánh tịnh thì vĩnh viễn không phạm lỗi lầm, bản thân chúng ta bị mê tà nhiễm vậy là hằng ngày sẽ phạm lỗi lầm. Cái gì bạn cũng đều tiếp nhận hết thì tâm bạn giống như cái thùng rác vậy, đi đến đâu cũng nhặt rác, bất luận là việc tốt hay việc xấu cả thấy đều nhặt bỏ vào thùng rác của mình, bạn như vậy thì nguy mất. Những người giác ngộ thì việc tốt hay việc xấu đều không để vào trong tâm, vĩnh viễn giữ cho tâm thanh tịnh, như vậy mới đúng. Cho nên chúng ta xem Kinh điển nhiều thì mới hiểu được, có lúc Phật nói từ nơi phương diện này, có lúc nói trên phương diện kia. Hơn nữa, Phật pháp Đại Thừa, cùng với những điều mà khoa học cận đại đã phát hiện đều có sự trùng hợp, những việc này đối với người sơ học chúng ta mà nói là làm cho tăng trưởng tín tâm. Rất tiếc là các nhà khoa học không tiếp xúc được với Phật pháp, nếu như họ tiếp xúc được với Phật pháp thì tôi tin tưởng khoa học sẽ phát triển vượt bậc, xác thực là Kinh giáo Đại Thừa có thể khơi dậy trí huệ vô tận của con người.

* * *

Kinh văn: “**Nam, Tây, Bắc phương Hằng sa thế giới, chư Phật xưng tán diệc phục như thị**”.

Đây là một đoạn. Đoạn này là nói bốn phương. Tiếp tục xem, “**Tứ duy thượng hạ**”. Tứ duy là Đông Nam, Đông Bắc, Tây Nam, Tây Bắc, phương trên và phương dưới, chính là mười phương. “**Hằng sa thế giới, chư Phật xưng tán diệc phục như thị**”. Đây là mười phương tất cả chư Phật đều nói đến, không thiếu một vị Phật nào. Trong câu này còn có mật nghĩa, cũng có thể hiểu được là chư Phật biết được chân tướng của vũ trụ, chân tướng là một thể. Là một thể nên không có đối lập. Tại sao chúng ta lại đối lập với tất cả người, việc, vật vậy? Vì không biết được vũ trụ là một thể cho nên mới phát sinh cái quan niệm lầm này. Nếu biết được vũ trụ là một thể thì đây chính là Pháp Thân Bồ-tát. Chúng tôi trong lúc giảng Kinh tuy là cũng thường nhắc đến, nhưng giảng như thế nào cũng không có sự khế nhập cảnh giới vì rất khó. Nếu khế nhập cảnh giới thì nhất định phải y theo lời dạy bảo mà tu hành, bản thân bạn phải dẹp trừ hết chướng ngại thì bạn mới nhập vào được cảnh giới, không được học rồi mới chịu làm theo, hơn nữa phải làm cho triệt để, lợi ích chân thật của Phật pháp rất khó đạt được. Tận hư không khắp pháp giới là một thể. Chúng tôi thường hay nói, hư không pháp giới là tâm tướng, tự tâm tướng của chính mình. Tâm là gì? Tâm là hư không

pháp giới. Thân là gì? Thân là chúng sanh trong các cõi nước, vô lượng vô biên thế giới, hằng hà sa số thế giới, hết thảy tất cả chúng sanh ở trong thế giới này cùng với ta là cùng một thể. Người thông thường chúng ta hiện nay nói là cùng một sanh mạng, cùng một thể. Bạn nói xem nó thân thiết biết bao nhiêu, làm sao bạn có thể phân ly? Giống như thân thể của chúng ta vậy, quán sát thân thể có thể khai trí huệ, mỗi một sợi lông ở trên thân thể, mỗi một tế bào cùng với cái thân này là một thể. Cũng giống vũ trụ này, chúng ta biết rằng thọ mạng của tế bào không dài, các nhà khoa học nói với chúng ta mỗi một chu kỳ là bảy năm, tế bào ở trên thân của chúng ta cả thảy đều thay đổi thành tế bào mới, sự thay cũ đổi mới. Đạo lý này hiện nay quý vị đồng tu đều biết, đều có kiến thức này, thay cũ đổi mới, cái cũ sẽ bị đào thải để sinh ra cái mới. Việc này cũng có vấn đề. Bảy năm thay đổi một lần, cái cũ sẽ không còn nữa, được thay thế bằng cái mới. Con người tại sao bị già? Đáng lý là mỗi một lần đổi mới là để lấy cái mới, không thể bị già cũ, chẳng có sai một chút nào. Vấn đề này được nêu lên rất là hay. Sự thật là không già. Tại sao lúc nó thay đổi, đều đổi lấy những thứ đã già cũ, không đổi thành những cái mới, toàn bộ đổi thành những thứ già cũ, hơn nữa lại đổi thành những thứ hư hỏng. Điều này có gay go không? Giống như chúng ta mua một chiếc xe vậy, những linh kiện đến thời hạn thì phải thay đổi linh kiện mới. Kết quả thì như thế nào? Là đổi lấy cái cũ, hơn nữa đổi lấy cái hư hỏng. Điều này thật là gay go. Đây là sự ngu si đến cùng cực. Sở dĩ bạn đổi lấy những thứ đã cũ, những thứ đã hư hỏng là do ý niệm của bạn bị sai lầm. Nếu như bạn có giác chánh tịnh, thì những thứ bạn đổi chắc chắn phải là những cái mới, không phải là những cái đã cũ. Vậy thì bạn sẽ sống lâu không già. Không phải là không có đạo lý này. Đây là chân tướng sự thật. Bạn có phiền não, bạn có sự lo âu, bạn có sự vương bận, bạn có được mất thì bạn sẽ không đổi được những thứ mới, bạn đi đổi thì người ta chỉ đổi cho bạn những thứ đã cũ. Cho nên bạn rất dễ bị lão hóa. Bạn có thể buông bỏ cả thảy thị phi nhân ngã, tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, tất cả được mất, lợi hại, âu lo, chướng ngại, vậy thì những tế bào của bạn sẽ được chuyển hóa thành những cái mới, sẽ được khỏe mạnh nhất. Cho dù ở bên ngoài có bệnh cảm truyền nhiễm nào đi nữa cũng không ảnh hưởng đến bạn, dùng từ hiện nay mà nói là bạn đã có khả năng miễn dịch, bạn là tế bào mới, bạn sẽ không bị lây nhiễm. Trong Phật pháp có rất nhiều đạo lý. Bản thân mình nên học tập cho tốt, phải tận dụng khai thác. Lời của chư Phật đã nói là lời chân thật, chân thật đến cực độ, thuần nhất sự chân thật không có hư vọng. Cho nên những người có phước sau khi nghe rồi, ngay lúc đó liền ngộ mà hoàn toàn tiếp nhận, không một chút mảy may nghi ngờ. Chúng ta chăm chỉ nỗ lực y giáo phụng hành, lợi ích đạt

được là của bản thân mình, lợi ích thù thắng hơn tất cả, tại sao chúng ta không chịu làm? Cho nên Kinh điển mới được gọi là vật báu. Tất cả châu báu, thất bảo của thế gian đều là giả, chỉ có Kinh điển là vật báu thật. Nó không những có thể giúp cải thiện hoàn cảnh hiện thực của chúng ta mà còn có thể giúp đỡ chúng ta nâng cao linh tánh, đạt được cảnh giới cứu cánh viên mãn. Cái bảo vật này bạn đi đến đâu mà tìm? Nếu như bạn không thật sự học thì thật đáng tiếc. Phật thường nói: “*Phật không độ những người không có duyên*”. Bạn xem ở bên ngoài Cư Sĩ Lâm, những người đi qua lại trên đường, họ không biết đến nơi này để nghe Kinh. Tại sao vậy? Vì không có duyên, lợi ích thù thắng như thế này họ không nghe được. Cho nên chúng ta có được thân người, gặp được Phật pháp, có thể nghe được pháp thậm thâm vi diệu rất là khó, nhất định phải trân quý, nên nghe thật nhiều. Phần trước chưa nghe được, chúng tôi ở nơi đây mỗi lần giảng đều có lưu lại đĩa, các đồng tu từ Trung Quốc xa xôi đến có thể mang đĩa về để nghe lại. Bộ Kinh này đại khái giảng được phân nửa rồi, tôi cũng không biết đã giảng bao nhiêu thời gian rồi, dù sao cũng từ từ mà giảng. Chúng ta hiện nay không bị hạn chế về thời gian, giảng rất là tường tận, chúng ta sẽ hiểu được càng sâu sắc, lợi ích đạt được càng thù thắng. Hôm nay xin giảng đến chỗ này.

Phục thứ A Nan! Đông phương Hằng hà sa số thế giới, nhất nhất giới trung như Hằng sa Phật, các xuất quảng trường thiết tướng, phóng vô lượng quang, thuyết thành thật ngôn, xưng tán Vô Lượng Thọ Phật bất khả tư nghị công đức. Nam, Tây, Bắc phương Hằng sa thế giới, chư Phật xưng tán diệc phục như thị. Tứ duy thượng hạ Hằng sa thế giới, chư Phật xưng tán diệc phục như thị. Hà dĩ cố? Dục linh tha phương sở hữu chúng sanh, văn bỉ Phật danh, phát thanh tịnh tâm, ỷ niệm thọ trì, quy y cúng dường. Nãi chí năng phát nhất niệm tịnh tín, sở hữu thiện căn, chí tâm hồi hướng, nguyện sanh bỉ quốc, tùy nguyện giai sanh, đắc Bất Thoái Chuyển, nãi chí Vô Thượng Chánh Đẳng Bồ-đề.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ